

direm que totes elles, salves honroses excepcions, vesteixen unes xisteres y levites bastant averiades.

En un dels andéns laterals del aristocràtic passeig, s'hi troba format el batalló d'Estella ab bandera y música, y, més amunt, una ben nutrida representació del cos de somatents ben armats, com més armats millor.

De sobte, una immensa polsaguera, ens avisa del desitjat aconteixement y desseguida'ns trobem al davant una llarga renglera d'automovils. D'un d'ells s'aixeca y saluda S. A. la Infanta Isabel. En aquet precís instant la nostre broca minuteria apunta dos quarts de dotze. Crits, aclamacions, viscas y marxa real atronan l'espai, al ensemps qu'una pluja de flors llensades per pulcres mans femenines, cubreixen el cotxe que ocupa la simpática y altíssima senyora ab la seva bella dama, senyoreta Bertrant de Lis.

Baixa la real viatjera y, acompanyada del general Weyler, revista les forses que li rendeixen honors. Al passar pel davant de la bandera del Somatent, l'abanderat comet una planxa fenomenal, que no volem explicar pera no vulnerar el seu bon nom. Verdaderament se veyia que no estava acostumat a portar banderes.

Termenada la revista, l'alcalde profundament emocionat, intenta cinc vegades donar la benvinguda, després d'enumar altres tantes el flayrós *bouquet* que, ab un vá y vé, li ofereix l'agutzil municipal pera que l'entregui a la Infanta, la qual al últim se queda sens el discurs.

Guiada pels seus acompanyants, se dirigeix a la casa de D. Baldiri Descals, y pronuncia les següents paraules:—*¿Que es esto?*—y un fill moreno del marqués de Galtero, li respón:—*Es el alojamiento preparado para su alteza.*—*¡Ah! muchas gracias.*—Passa pel davant nostre la senyoreta Bertrant de Lis, oferintseli una espléndida toya de flors. La minuteria senyala les dotze.

Al cap de pocs moments, surten de la casa Descals y seguidament s'organisa la comitiva. La Infanta accepta un cotxe que li ofereix l'alcalde, sens esser seu; es del marqués de Galtero. Unes

quantas despreocupades xisteres, assaltaren un automovil que veieren buit, y que després resulta de propietat del *Pretronio* barceloní, vulgarment conegut pel *niño* Samá. Sens contemplacions de cap mena, el marqués de Vilanova y Geltrú, dona ordres a n'el seu *chuflero* pera obligar a baixar a n'aquell grapat de tranquils, empleant aquestes solemnes y convincents paraules:—*Joaquin, di á estos señores que desocupen el auto, que yo ya estoy aquí...*—y baixen, vaya si baixen.

La comitiva de la que formem part, se posa en marxa y, passant pel carrer de S. Rafel, se dirigeix a l'Iglesia Parroquial, ahont la reverenda comunitat reb a S.A., qu'entra en el grandió recinte sota talem, sostingut per enlevitades persones elevades... dalt de l'ample escalinata. A dintre, s'entona un *Te Deum laudamus*.

Nosaltres, pera informar degudament, sortim corrents pera anar a Casa la Ciutat, ahont ha de haverhi recepció. Un cop en l'interior, sortim al balcó y'ns sorprén la presencia del noctàmbul senyor Juclar, que a la *cuentla* s'ha llevat de jorn pera poguer contemplar la real visita. El *sanyó* Sureda ens saluda:—*¡Ola, noys!*

Al cap de pocs minuts, arriba la Infanta Isabel, que's veu que va depressa. Nosaltres també hi anirém perque aixó ja's fá massa llarc.

Rapidament celebrada la recepció, sortim tots plegats, y cap al Firal falta gent. Veyem ballar mitja sardana y ab greu sentiment de molts, passem sens mirarnos el *Circulo Olotense*, en quins salons hi havia preparat un *lunch* espléndit. Ens ho menjarem al vespre, en un intermedi del ball, —ensem.

Seguim a S. A. que ha d'anar a *El Arte Cristiano*; el visita a cinquanta kilometres per hora, perque es massa tart. Es la una de la tarde. Al sortir ens dirigim a la Cerámica, en quina fàbrica la Infanta es rebuda pel nostre diputat, D. Pere Llosas Badia; aquest li ofereix una copa plena de xampany que beu la egregia senyora, després de dir:—*Sr. Llosas, choque.*—y trinquen les dugues copes. D'aixó, per tot arreu, se'n diu un polític ben educat. El felicitem de cor.